

det var, som om man saa' dem fare forbi som en lynknitrende Asgaardsreje, havde Skolelærer Antonsen sin Styrke i den jævne, moraliserende Hverdagsfortælling, som i den sidste Tid var kommen paa Mode i Literaturen. Han forstod mesterligt at gengive især de komiske Personers forskellige Maade at tale og bevæge sig paa og kunde benytte hele sin lille pudsige Person til Fremstillingens Levendegørelse paa en Maade, der ikke før var bleven set her.

Herved havde han bidraget væsentligt til, at den nyere Tids folkelige Digterværker ved disse Aftensammenkomster mere og mere fortrængte den gamle, romantiske Poesi, for hvilken særlig Emanuel havde søgt at vække Interessen, men som aldrig havde formaaet at vinde Tilhørernes fulde Bifald. Emanuel havde i Begyndelsen ikke ret kunnet forstaa sine Venners Mangel paa Beundring for de gamle Digteres livssvulmende Poesier, som han selv skyldte mange af sin Ungdoms bedste Timer. Men efterhaanden som han selv mere og mere optoges af Hverdagslivet og dets Kampe, indsaa' han bedre, at denne ganske hensigtsløse Fantasileg med Nattergale, Elverpiger og Maaneskin i Grunden laa Nutidsmenneskers Følelser og Forestillinger temmelig fjernt. Desuden havde han faaet Øjet aabnet for